ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ 1-20
ΥΠΟ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ:
ΟΛΑ ΣΤΟΝ ΥΜΝΟ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ **5**

Λεκτικά λάθη.

«Η γλώσσα εκπαιδεύει το μυαλό»

α) Λεκτικά λάθη -

«Λένε» ότι η …κατάκτηση της θέσης του δικαστού, είναι το όνειρο και η φιλοδοξία του κάθε δικηγόρου! Και δεν έχουν καθόλου άδικο οι δικηγόροι, διότι βαρύ μεν το καθήκον του δικαστού, μεγάλη όμως η τιμή στον εκτελούντα το ιερό λειτούργημα του δικάζειν και ευγενώς κολακευτική και τεράστια χαρά της ψυχής, η υψηλή αναγνώριση του συγκεκριμένου ανθρώπου δικαστού από την κοινωνία.

«Προσωρινός επαρχιακός δικαστής».

Ο άνθρωπος ο οποίο θα αναλάβει επισήμως ως δικαστής, θα πρέπει να δοκιμάζεται και ελέγχεται από τους ανωτέρους του ως προς την ποιότητα, ικανότητα και την εν γένει καταλληλότητα του.
Η δύσκολη και επίμοχθη δοκιμαστική κατάσταση και η αγωνία του για το αν θα νικήσει στον αγώνα τον οποίο κάτω από ελεγκτική δοκιμασία διεξάγει, είναι όντως ένα βαρύ φορτίο, το οποίο βεβαιότατα και άξιζε να κουβαλήσει στην πλάτη του.

Στο θέμα το οποίο εξετάζουμε έχουμε έναν καλόπιστο άνθρωπο, έναν καλό δικηγόρο, ο οποίος ασκεί τα καθήκοντα του δόκιμου δικαστού: λέγεται «προσωρινός επαρχιακός δικαστής».

Αυτός ο όρος προβλημάτιζε τον γράφοντα από τα πρώτα του βήματα στην δικηγορία. Αυτή η λέξη καθ΄ημάς είναι έκδηλα ανεπιτυχής, επιφανειακή και εντελώς λανθασμένη, αφού δεν εκφράζει νομικά και νοηματικά σωστά και με ακρίβεια την συγκεκριμένη θεσμική θέση του πρωτο-διοριζόμενου κατά δικιμασία δικαστού.
Ο σύνθετος λόγος «προσωρινός» (προς-ώρας) στην ζωή των ανθρώπων και στην εκ του λόγου επικοινωνία τους είναι ένα σχήμα το οποίο τους βοηθά αφάνταστα στην ερμηνεία και την χρήση του χρόνου. Όμως στην περίπτωση που εξετάζουμε αναφορικά με τον όρο «προσωρινός» επαρχιακός δικαστής δεν έχουμε να κάνουμε και τόσο με τον χρόνο,
όσο με τον δοκιμαστικό έλεγχο. Απλά ο χρόνος ως βοηθητικό μέρος του δοκιμαστικού ελέγχου πλαισιώνει και ορίζει εκ των προτέρων την ποσοτική διάρκεια της διεξαγωγής του όλου ελεγκτικού εγχειρήματος.

Προς το ανώτατο δικαστικό ιερατείο:
ο πρωτοδιοριζόμενος δικαστής δεν είναι …«προσωρινός»(σε προσωρινή βάση;) όπως λανθασμένα αποκαλείται/(αποκαλείτο πρότινος) και αυστηρά ομιλούντες ούτε καν δικαστής -τουλάχιστον τακτικός- δεν είναι, διότι όπως θα δούμε αναλυτικά πιό κάτω,
νομικά αφορά θεσμικό κατ΄εξουσιοδότηση δικαστικό παράγοντα, κατέχοντα μεν αποδοθείσα σ' αυτόν δικαστική εξουσία και αρμοδιότητα, όμως τα κατά δοκιμασία ασκούμενα αυτά δικαστικά του καθήκοντα (ως «δόκιμος») είναι δυνατόν νομικά να αμφισβητηθούν ως προς την ισχύ των αποτελεσμάτων τους.
Η λέξη προσωρινός, στην Ελληνική γλώσσα στην αυστηρά λεκτική της έννοια σημαίνει βραχυχρόνιος(δηλ.για κάποιο χρόνο/χρονική ποσότητα/μικρό χρονικό διάστημα) ενώ στο διεσταλμένο και πλήρες νόημα της αποδίδει την επιφυλακτικά «συντηρητική» και πρόσκαιρη κατάσταση. Επομένως δεν είναι μια απλή λέξη, αλλά

μια έννοια με πολύ βάθος και επομένως δεν μπορεί αυτή η λέξη να χρησιμοποιείται ούτε επιφανειακά, ούτε και πρόχειρα - για να χρησιμοποιηθεί πρέπει απαραίτητα να υπάρχει το αναγκαίο λογικό υπόβαθρο.
Τώρα πώς το αμέσως-μεταποικιακό δικαστικό ιερατείο (1960) εν τη σοφία του υιοθέτησε την λέξη αυτή για την συγκεκριμένη θεσμική θέση δεν μπορούμε να γνωρίζουμε, όμως ως άμηχανοι δικηγόροι φέρνουμε με «καχυποψία» στις σκέψεις μας τυχόν όχι εθνικά υπερήφανη τακτική, να πρόκειται και πάλι για εναπομείνασες κατοχικές ρίζες ή για λανθασμένο Αγγλικό αντιδάνειο, αφού η βιαίως ανατραπείσα αποικιοκρατική κατάσταση και υποκουλτούρα δεν παύει να κατατρέχει(για την ακρίβεια κατατρέχει αυτούς που οι ίδιοι θέλουν να τους κατατρέχει ωσάν πηγή ιδεών και προτύπων) καταστάσεις μέχρι και σήμερα ανασύροντας από τις ναφθαλίνες πράγματα τα οποία ο λαός μας από το 1878 μόνο να τα αποφύγει και από το 1959 μόνο να τα ξεχάσει θέλει.
Η θέση του προσωρινού επαρχιακού δικαστού είναι μια μεταβατική φάση.
Μετάβαση σημαίνει πορεία/μετακίνηση από το ένα μέρος στο άλλο. Στην περίπτωση μας αφορά(υπό όρους) μετάβαση από το δοκιμαστικό στο τακτικό στάδιο.

Το κυρίαρχο στοιχείο αναφορικά με τον «προσωρινό δικαστή»
δεν είναι ο χρόνος- ο χρόνος είναι όριο,
το κυρίαρχο στοιχείο είναι η δοκιμασία της οποίας ο χρόνος είναι βοηθός:
ας γίνει επομένως αντιληπτό, ότι ο πρωτοδιοριζόμενος σε δικαστική θέση, **δεν** τοποθετείται στο δικαστικό αυτό καθήκον, με βάση το απόλυτο σκεπτικό της βραχύβιας και περιορισμένης χρονικής διάρκειας παραμονής στα συγκεκριμένα καθήκοντα, και ούτε εξαντλείται το νόημα της όλης κατάστασης στο στοιχείο του **πρόσκαιρου** χαρακτήρα και σκοπού. Δεν ετέθη ο πρωτοδιορισθείς δικαστής στην θέση αυτή απλά και μόνο με εξάντληση της σκέψης στην χρονικά προσωρινή βάση (και ούτε θα είχε νόημα) και καλά για να περάσει απλά και μόνο κάποιο χρονικό διάστημα π.χ. για μερικούς μήνες, δηλ. «προσωρινά μέχρι…»,
διότι αυτός ο χρόνος(ένα ή δύο έτη) πολύ απλά συν- τρέχει και συμβαδίζει ως όριο διάρκειας της πνευματικής κατάστασης δοκιμασίας του ανθρώπου αυτού, μέσα από τον έλεγχο ο οποίος ασκείται στο έργο του.
Τελικά, όταν ο άνθρωπος αυτός σε κάποιο (προκαθορισθέν)χρονικό διάστημα και κατόπιν ελέγχου κριθεί ως άξιος τότε θα «περάσει» όπως …με αγωνία πέρασε τα μαθήματα στην νομική σχολή και θα αφαιρεθεί από τον θεσμικό του τίτλο το προθεματικό χαρακτηριστικό «προσωρινός» και επισήμως θα ονομαστεί (τακτικός) επαρχιακός δικαστής, κατέχοντας πλέον ελεύθερα όλη την προοπτική και όλο τον ενθουσιασμό να μπορέσει (αν το επιθυμεί) να παραμείνει πλέον ως τακτικός δικαστής και να ανέλθει στις υψηλές βαθμίδες μέχρι και την σύνταξη του.
Εκείνο το οποίο νομικά ως υπηρεσιακός θεσμός, επιδιώκει στην πράξη να εκφράσει η θέση του πρωτοδιοριζόμενου (μέσα από την λέξη «προσωρινός»), είναι το εξής απλό και αυτονόητο:
ότι ο κατ΄επιλογή νεοδιορισθείς από το ανώτατο δικαστικό συμβούλιο δικηγόρος, μέσα από φιλτράρισμα αναγνωρισθείς ως εκλεκτός για την θέση αυτή για την άσκηση δικαστικών καθηκόντων, τελεί **επί δοκιμασία** και εάν μεν εντός καθορισμένου χρονικού διαστήματος στα μάτια της κοινωνίας την οποία τιμά δικάζοντας τα μέλη της, ανταποκριθεί καλώς και επαρκώς στα καθήκοντα του, τότε με κριτή και εκτελεστή το ανώτατο δικαστικό συμβούλιο ναι, θα καταλάβει την θέση του τακτικού επαρχιακού δικαστής ως μόνιμη δύναμη - άρα ξεπεράσαμε την …προσωρινότητα.
Εάν όμως παρ' ελπίδα, εν τη σοφία του ιερατείου δεν κριθεί κατάλληλος, τότε δεν θα απολυθεί, ούτε και θα «αποπεμφθεί», διότι πολύ απλά δεν ήταν διοικητικά τακτικός δικαστής και επομένως - με απόδοση ευχαριστιών - θα τερματισθεί (λήξει) η εντολή της παρουσίας του στην (έστω λανθασμένα) «προσωρινή» αυτή θέση, κάθε σχέση και «συνεργασία» του με την δικαστική εξουσία θα λάβει τέλος, και πολύ απλά δεν θα διοριστεί ως δικαστής.
Ποιά επομένως η κεντρική σωστή λογική του θεσμού της έστω λανθασμένης «προσωρινότητας» των διακστών;
Η λογική της είναι η δοκιμασία, ο έλεγχος, το φιλτράρισμα, η αξιολόγηση.

Αρα η ουσία είναι ότι εδώ έχουμε να κάνουμε με το ανιχνευτικό στοιχείο του ελέγχου μέσα από το πεδίο της κατάστασης **δοκιμασίας** και όχι με το μονοκόμματο στοιχείο-πλαίσιο- της απλά και μόνο βραχυχρόνιας και πρόσκαιρης χρονικής καταστάσεως.
Το στοιχείο «πρόσκαιρο» και το στοιχείο «προσωρινό», είναι αυτονόητα φερόμενες παράμετροι (με την δοκιμασία) αφού η όλη κατά χρόνον «εξέταση» του νεαρού δικαστού αναγκαστικά θα πρέπει να τελεί και ασκείται σε όχι αόριστο, αλλά μέσα σε ένα εύλογο συγκεκριμένο χρονικό διάστημα. Όμως, το χρονικό αυτό διάστημα δεν είναι απλή ροή χρόνου η οποία εν τη πορεία της πρέπει και καλά να διαβεί κάποιο δρόμο και να περάσει «καλώς ή κακώς» και στο «έτσι», ως ο μοναδικός παράγοντας και μετά όλα είναι «οκ», όπως π.χ. προσωρινά διορίζεται ένας δημόσιος λειτουργός σε μία θέση/ένα καθήκον, μέχρι να πληρωθεί με βάση τις νενομισμένες διοικητικές διαδικασίες η συγκεκριμένη θέση.
Συνεπώς μέσα από το Ελληνικό λεξιλόγιο η προσδιοριστικά κατάλληλη και απολύτως αρμόζουσα λέξη για την (διοικητικά) νομική κατάσταση την οποία συζητάμε και αναζητάμε, είναι η σωστή και επακριβής λέξη «δόκιμος»/«δόκιμος δικαστής»---
όπως ακριβώς η λέξη αυτή άριστα βρίσκει εφαρμογή και ισχύει στον στρατό και στον μοναχισμό:
--στον στρατό, όπου ο «ΔΕΑ», δηλ. Δ.όκιμος Ε.φεδρος Α.ξιωματικός, αν περάσει επιτυχώς ως επαρκής και ικανός το (επί δοκιμασία) στάδιο του «δόκιμου» ΔΕΑ, διάρκειας περί τους 6-8 μήνες, τότε θα λάβει «αστέρι» και θα (γίνει) προαχθεί, σε αξιωματικό ως ανθυπολοχαγός, αν όμως παρ΄ελπίδα δεν πετύχει, τότε θα επιστρέψει και επανακατα-λάβει την (κατά τα άλλα τιμητικότατη) θέση του «απλού» στρατιώτη
--ο πρό της «κουράς» μοναχός θα λάβει το πλήρες μοναχικό σχήμα, μόνο όταν κριθεί ότι απέβαλε την …«παλαιοανθρώπινη» μορφή, ζώντας εν Χριστώ.

Αρα αφού πρόκειται περί καταστάσεως δοκιμασίας, το όλο αυτό θέμα τελεί υπό τον έλεγχο «αναβλητικής αιρέσεως» της φιλοσοφίας των αρχών του αστικού δικαίου δηλ. το αποτέλεσμα(προσδοκώμενο) μιας πράξης αναβάλλεται και/ή τελεί υπό αναβολή μέχρι να συμβεί «κάποιο μελλοντικό όμως αβέβαιο γεγονός».

<u>Ας δούμε όμως για λίγο τον θεσμό αυτό με αυστηρά νομικά, στην ουσία της ύπαρξης του</u> :
ασφαλώς και δεν θέλουμε να γινόμαστε σκληροί ως άνθρωποι, όμως ως δικηγόροι έχουμε ιερό καθήκον είμαστε «σκληροί» στην υπεράσπιση του δικαίου: **όταν ειδωθεί με νομική <u>αυστηρότητα</u> η υπό δοκιμασία αυτή κατάσταση είναι νομικά πλασματική – και οιονεί…ανύπαρκτη θέση, αφού η ως άνω αίρεση του «μελλοντικού και αβέβαιου γεγονότος» μας αποτρέπει από το να της αποδώσουμε με νομική βεβαιότητα την σταθερότητα του στοιχείου της μονιμότητας, ώστε επαρκώς και καλώς να προσδιοριστεί ο νομικός όρος μιας στέρεα <u>πραγματικής νομικής κατάστασης δηλ. αυτής του δικαστού</u>.**
Και αυτό διότι πολύ απλά <u>δεν ξέρουμε</u> τί θα γίνει στο μέλλον, το οποίο θα κατάληξη και (τί) θα επιφέρει: θετικά η αρνητικά επιπτωτικά αποτελέσματα. Διότι ο όρος είναι σαφέστατος, μιλάμε για δόκιμο. Δεν ξέρουμε τίποτα περισσότερο - τίποτα πιο κάτω ακόμη.

Τεκμήριο καλοπιστίας: είναι βέβαιο ότι κάθε «δόκιμος» με καλό εσωτερικό πνεύμα, με ευσυνειδησία και με πολλή προσπάθεια, θα αγωνιστεί για το καλό και ευγενές όραμα της επιτυχίας σ΄αυτό το τιμητικό έργο που ανέλαβε.
Όταν συμβεί το ως άνω «μελλοντικό και αβέβαιο γεγονός» το οποίο δεν είναι άλλο από την θετική έγκριση από το ανώτατο δικαστικό συμβούλιο (ότι δηλ. μετά από δοκιμασία εκρίθη κατάλληλος και ικανός να ασκήσει καθήκοντα τακτικού/μόνιμου δικαστού), τότε το στάδιο της δοκιμασίας έχει εκπληρώσει την αποστολή του καθιστάμενο πλέον ανενεργό και πλέον παύει να λέγεται δόκιμος ο δικαστής.
Εάν όμως εν τη σοφία του ανωτάτου δικαστικού συμβουλίου δεν κριθεί κατάλληλος, τότε απλά ούτε θα «αποπεμφθεί» με την έννοια της εκδίωξης,
ούτε θα «απολυθεί» (απόλυτα-απόλυτα λανθασμένος όρος)
ούτε θα …εξωστρακισθεί
διότι απλά με την ταπεινή μας λογική αναγνωρίζουμε ότι
ο άνθρωπος αυτός ήταν ο πρώτος σε όλο το σύμπαν που ήθελε να «περάσει»

και είμαστε επίσης απόλυτα βέβαιοι ότι καλόπιστα έκανε ότι μπορούσε,
τόσα κατάφερε, τόση ήταν η δύναμη του, τόσα «έδωσε» - ούτως ή άλλως κανείς δεν μπορεί να δώσει περισσότερα από όσα έχει.
Απλά δεν θα ονομαστεί/διοριστεί/μονιμοποιηθεί ως επαρχιακός δικαστής. Και αν το επιθυμεί θα επιστρέψει στην μεγάλη ομάδα των δικηγόρων.
Πιό απλό δεν μπορεί να είναι.

Όμως μπροστά μας τα πελώρια νομικά ερωτήματα -
(α) τίθεται πιθανότατα και ευλόγως το νομικό ερώτημα αν οι πράξεις του «προσωρινού δικαστού» δηλ. του «δόκιμου» παράγουν όντως ισχυρά και στέρεα έννομα αποτελέσματα και άρα είναι εκτελεστές, αφού ο άνθρωπος είναι απλά επί δοκιμασία. Οσο ισχυρό το οχυρό μιας θέσης, τόσο ισχυρό και το αποτέλεσμα της - το υπό εξέταση συγκεκριμένο νομικό μας οχυρό, κάποιοι το αποκαλούν μάλιστα (έστω λανθασμένα) «προσωρινούς ισχύος» και άλλοι δοκιμαστικού χαρακτήρα. Επομένως μας προβληματίζει πάρα πολύ η ισχύς και η αυτό-συνεκτικότητα της στατικής του κατάστασης.

(β) με υποθετικό δεδομένο ότι π.χ. ο επί δοκιμασία δεν πέρασε τον έλεγχο και άρα δεν θα γίνει τακτικός δικαστής,
(β1)τότε από την στιγμή που δεν έγινε δικαστής, δεν θα είναι κατά τεκμήριο άκυρες και ανυπόστατες, ή έστω εξ επεκτάσεως και εξ αντανακλάσεως αδύναμες ή τελούσες υπό έστω και υπό μικρής ή μεγάλης αμφιβολίας, όλες οι πράξεις και αποφάσεις του και άρα μή δυνάμενες να παράξουν ή μή παράγουσες έννομα αποτελέσματα ή στην ελάχιστη και ύστατη περίπτωση είναι «βλητές» εξ ενδικών μέσων αφού(κατά την αξιολόγηση)ο άνθρωπος δεν ήταν κατάλληλος(τελικά) να γίνει δικαστής; Θεωρούμε ότι δεν μπορεί να υπάρχει μέσος συνετός και λογικός άνθρωπος, ο οποίος να πιστεύει ότι οι πράξεις ενός απορριφθέντος «προσωρινού» δικαστού είναι (λογικά) δυνατόν ποτέ να είναι με χαρά και ενθουσιασμό δικαίου εκτελεστές ως όντως παρήξασες έννομα αποτελέσματα: «μ*α αφού έν ήταν κατάλληλος και απορρίφθηκε, πώς είναι δυνατόν να ισχύουν οι αποφάσεις του*»; θα μας πεί ο πιό απλός(όπως απλοί είμαστε όλοι μας) όμως καλόπιστος και λογικός πολίτης και ας μήν πέρασε ποτέ στην ζωή του ούτε και από το πεζοδρόμιο έξω από την νομική σχολή.

(γ) όμως από την στιγμή που είναι έστω υποθετικά και έστω θεωρητικά αποδεκτό ότι οι πράξεις ενός απορριφθέντος «προσωρινού» δικαστού είναι λογικά και νομικά όχι με σιγουριά εκτελεστές ή έστω τελούσες κατ΄αμφισβήτιση (καθ'ημάς έχουσες νομική βάση) ως μή παρήξασες έννομα αποτελέσματα,
(γ1)τότε πώς θα λειτουργεί/λειτουργήσει με ασφάλεια η δικαιοσύνη ως προς την νομιμότητα και εκτελεστότητα των συγκεκριμένων πράξεων του «δόκιμου»;

(δ) θεωρητικό όμως λογικό ερώτημα: ποιά ακριβώς η πνευματική και δικαϊκή αξία και βεβαίως, ποιά η νομική ισχύς των αποφάσεων των «προσωρινών» δικαστών προς τα έξω, προς τους ανθπρωπους διαδίκους; Λαμβάνοντας μιαν απόφαση δικαστηρίου η κοινωνία αντί να «απολαύσει» τους καρπούς της θα τελεί σε αβεβαιότητα και αναμονή τυχόν δικαϊκών επιπλοκών που πιθανόν θα προκύψουν από το όλο θέμα το οποίο αναλύουμε;

Ας καταγράψουμε …το όλο θέμα σε απλή σειρά σκέψεων:
α) αν όντως πέτυχε ο άνθρωπος, ναι είναι σωστές και εκτελεστές οι πράξεις του. Καλώς!
β) αν δεν πέτυχε, όχι δεν είναι εκτελεστές οι πράξεις του. Αποχαιρετά την δικαστική έδρα : άρα ναι έχουμε θέμα/τα.

Με αυτά τα δεδομένα προκύπτουν επόμενα θέματα:
- i. αν η διάρκεια της δοκιμασίας είναι π.χ. ένα έτος, αυτό σημαίνει ότι θα εκδοθούν αποφάσεις για χρονικό διάστημα ενός έτους, άρα έχουμε <u>ούκ ολίγες</u> εκδοθείσες αποφάσεις.
- ii. Όμως συνάμα <u>ΔΕΝ ξέρουμε</u> αν θα πετύχει ο άνθρωπος.

- iii. τί θα γίνει τελικά με όλες αυτές τις αποφάσεις;
Δεν είναι φυσικό, ο μέσος συνετός και λογικός άνθρωπος να σκεφτεί ότι το κύρος των αποφάσεων του προσωρινού(δόκιμου) δικαστού, είναι πολύ λογικό να ακολουθήσει το αποτέλεσμα της αξιολήγησης του συγκεκριμενου δικαστού από το δικαστικό ιερατείο; Στο θετικό ή στο αρνητικό;
Επομένως πλανάται καθ' ημάς η αβεβαιότητα:
μήπως ο αγνός και καλόπιστος πολίτης, ο οποίος έλαβε μια απόφαση, θα αναμένει για ένα ή δύο έτη αγωνιώντας και κάνοντας τάματα να είναι ο δικαστής του «εντάξει» και να πετύχει, διότι αν τυχόν ο δόκιμος δεν πετύχει τότε δεν θα αποκτήσει σιδηρά ισχύ το δικαίωμα του να εκτελέσει την εξ ίσου…μη σιδηρά απόφαση του, διότι μπορεί και να αμφισβητηθεί η κρίση του με βάση τους ανωτέρω συλλογισμούς;

Επομένως αν το αποτέλεσμα είναι αρνητικό για τον υποψήφιο, τί θα γίνει με τις από αυτόν εκδοθείσες αποφάσεις;
Θα επανεκδικαστούν;

Προκύπτον σοβαρό ζήτημα: ποιά η ασφάλεια δικαίου;

Και το εξής για το οποίο υπάρχει πιθανότητα **και αυτό να συμβεί**: και αν τυχόν παρουσιάζουν έκδηλα λάθη οι αποφάσεις του δόκιμου δικαστού ακόμη και αυτού που πέτυχε και τώρα είναι τακτικός (και πέραν βεβαίως της άσκησης ένδικου μέσου), είναι αυτοδικαίως όντως εκτελεστές; Δηλαδή αν αυτό «απεκαλύφθει» μετά την μονιμοποίηση του δικαστού, (και παρά το ότι παρήλθαν τα χρονικά όρια των δικονομικών προσθεμιών ως προς την άσκηση των συγκεκριμένων ένδικων μέσων) πώς όμως θα επιλυθεί η εκ των υστέρων προκύψασα αυτή στρεβλότητα, αφού έχουμε μια «αδύναμη» και τρωτή απόφαση ως εκδοθείσα από έναν «προσωρινό» δικαστή; Με μεθόδους «ανορθόδοξου» ετεροχρονισμένης τακτικής; Και άραγε η επίλυση αυτή θα έχει κατ΄αναδρομικότητα συνέπειες επί του εκδώσαντος (τότε) «προσωρινού» τις αποφάσεις αυτές;

Κατάληξη:
Το θέμα είναι θεσμικό.

- Η όλη κατάσταση την οποία αναλύουμε είναι σε ταιριαστή αναλογία όπως π.χ. ο «μαθητευόμενος»(δηλ. τελεί υπό μάθηση) οδηγός αυτοκινήτου, να οδηγεί από την πρώτη μέρα λήψης της μαθητικής άδειας -έστω και αν παρίσταται μαζί του στο αυτοκίνητο άλλος άνθρωπος συνοδηγός με κανονική άδεια. Αυτό και πάλι είναι μια συνήθεια από «τα παλιά», μια αψυχολόγητη καθ΄ημάς και επισφαλής θεσμική τακτική και πολύ επικίνδυνη κατάσταση για την τροχαία κίνηση εντός των δρόμων. Για να είμαστε δίκαιοι αυτό υιοθετήθηκε σε «άλλους» καιρούς, όταν ο κόσμος ήταν λιγότερος, τα περί την τροχαία κίνηση πράγματα ασφαλώς διαφορετικά και πιό ήρεμα και η κατάσταση εντελώς ολιγότερο φορτωμένη(και «φορτισμένη»)σε αριθμό αυτοκινήτων.
  Εστω και έτσι να είναι τα πράγματα και οι κίνδυνοι έστω περιορισμένοι, όμως και πάλι ευρίσκουν εφαρμογή οι κανόνες ασφαλείας αν μή τί άλλο ως θέμα τάξης:
  ή (διαζευκτικό) ξέρεις να οδηγείς ή όχι. Για να ακριβολογούμε --- δεν είναι ούτε λογικό ούτε δυνατόν να εξασκείται και να «μαθαίνει» κάποιος να οδηγεί με πρακτικά μαθήματα εντός της κίνησης των δρόμων με την «μαθητική», με μοναδική ασφάλεια ένα προηγηθέν «τέστ» μαθητικής με κάτι ερωτήσεις και κάποια «σήματα»!
- Είναι σαν να λέμε ότι ο στρατιώτης δεν είναι αναγκαίο να λάβει προ-εκπαίδευση με πάρα πολλές ασκήσεις και πάρα πολλές πραγματικές βολές πάνω στα πεδία βολής και ασκήσεων, ώστε να μάθει τακτική και να μάθει να βάλλει με τα όπλα, αλλά ας τα αφήσουμε τώρα όλα αυτά - διότι θα γίνουν- στην ώρα του πολέμου. Δεν είναι όμως έτσι.

Λύση, μέσα από βοηθητικό παράδειγμα: «*ή ξέρεις να οδηγείς ή όχι*» ---
ή είσαι ή δεν είσαι:
Ακόμη και «μαθητευόμενος» να είναι ο οδηγός, ο νομοθέτης προέβλεψε το (σχετικά) εξασφαλιστικό μέτρο του συνοδηγού.

Αν εφαρμόσουμε κατ΄αναλογία ως λύση βοήθειας προς τον «προσωρινό», δηλ. να κάθεται μαζί στην έδρα (σύμβουλος) και ένας «παλαιός» δικαστής αυτό θα είναι καθ΄ημάς απαράδεκτο, διότι είναι άλλη ανώτερη κατάσταση το «δικάζειν» και σε καμία περίπτωση μπορεί να γίνει αυτό διότι εκτός από μείωση της δικαιοσύνης θα πρόκειται και για σύγχυση διαδικασίας. Στην έδρα κάθεται μόνο ο δικαστής και αν πρόκειται για πολυμελές κάθονται οι «αδελφοί δικαστές» ή οι πάρεδροι.
Μαθητευόμενοι δικαστές δεν έχουν καμία δουλειά στα δικαστήρια και στην διεξαγωγή δικών, διότι το να δικάζεται ένας πολίτης, είναι της πολιτείας απολύτη ιερουργίας πράξη ακόμη και αν δικάζονται δέκα δολοφόνοι και δεν επιτρέπεται σε καμία περίπτωση να κατέλθει σε επίπεδο από καθ΄έδρας μάθησης και προπόνησης. Η δίκη δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να καθίσταται χωρός και αντικείμενο εκπαιδεύσεως διότι εκτός από τον σεβαστό πολίτη «πειραματόζωο», θίγεται και τραυματίζεται βαρύτατα η καλή εικόνα και η ευθεία πορεία της απόδοσης της δικαιοσύνης
Καθ΄ημάς ο ανώτερος πνευματικός χώρος, της άσκησης της δικαιοσύνης δεν είναι και δεν πρέπει να διέρχεται κατά την στελέχωση του μέσα από δοκιμαστικά και προπάντων μέσα από όχι βέβαια βήματα και σχήματα.
Το «πειραματικό» στάδιο πρέπει να παραμεριστεί και εκριζωθεί ανεπιστρεπτί.
Δεν είναι καθόλου ασφαλές στοιχείο. Δεν πείθει την κοινωνία.
Η(διαζευκτικό) είσαι δικαστής ή δεν είσαι.Τόσο απλό!
Με κάθε εκτίμηση σε κάθε τυχόν σχετιζόμενο πρόσωπο:
Ας προβληματιστεί περί τούτου το δικαστικό ιερατείο: γιατί δηλαδή ο «προσωρινός δικαστής» να «μαθαίνει» πάνω στην έδρα;

Θεωρούμε ότι η ευσυνειδησία, υγιής αγωνία και η εύλογη ανησυχία όλης της επί του ανώτατου δικαστικού δώματος ομάδας
η οποία είναι επιφορτισμένη με τον έλεγχο, την αξιολόγηση και την συγκέντρωση όλων των σχετικών προ-απαιτούμενων στοιχείων τα οποία θα πείσουν το ανώτατο δικαστικό συμβούλιο ότι κάποιος δικηγόρος «κάμνει» για δικαστής, θα πρέπει να στηρίζονται:
- σε σταθερό και ισχυρό προ-έλεγχο και προ-δοκιμασία,
- σε επί τούτω εσωτερική και εντός της δικαιοσύνης με επί τούτω προ-εκπαίδευση ήτοι πρακτική και παρακολουθητική εκπαίδευση, καθώς και κατά «προσομοίωση» ειδική εκπαίδευση μέσα από διεξαγωγή όχι μορφής πειραματικών επεμβάσεων επί των πραγματικών δικών αλλά μέσω **εικονικών δικών.** Ο γράφων έλαβε μέρος σε εικονική δίκη σε πραγματική δικαστική αίθουσα στο δικαστήριο Λεμεσού και με πραγματικούς δικαστές, όμως ασφαλέστατα με διακήρυξη του προεδρεύοντος στην τριμελή σύνθεση δικαστού(κ. Σολομωνίδη), ότι επρόκειτο για εκπαιδευτική/εικονική κατάσταση η οποία διεξήχθη σε υψηλό ρεαλιστικό βαθμό. Με ικανοποίηση καταγράφει ότι κατεντυπωσιάστηκε με την πάρα πολύ ωφέλιμη αυτή εμπειρία.
Επίσης με ασκήσεις «επί χάρτου», με ανταλλαγή μέσα (από αλλήλοις ανακοινώσεις) μελετών κρίσιμων θεωρητικών επιστημονικών θεμάτων και βεβαίως με αυτονόητη «σκληρή» αντιπαραθετική εκπαίδευση στην σχολή δικαστών και με τελικές εξετάσεις,άρα παράδοση στην κοινωνία και «ανέβασμα» στην έδρα ενός όχι «ασκούμενου» αλλά ενός «τελειωμένου» δικαστού**:**
«αγαπητοί συμπολίτες, ο Α. κατόπιν εκπαιδεύσεως επί του αντικειμένου του λειτουργήματος του δικαστού και μετά από επιτυχή δοκιμασία κριθείς ως άξιος να φέρει τον τίτλο του δικαστού, παραδίδεται σήμερον στην υπηρεσία της κοινωνίας, ως φυσικός δικαστής σας, εμπιστευθείτε τον».
(Ανώτατο δικαστικό συμβούλιο**).**

Ο παλαιών και ξεπερασμένων αντιλήψεων συντηρητικός υφιστάμενος θεσμός πρέπει να λάβει τέλος.
Αν και η Κύπρος «προηγείται» σε άπειρα θέματα διεθνώς, θεωρούμε ότι καλό θα ήταν να μελετήσουμε και προβληματιστούμε για το συγκεκριμένο θέμα.

Η θέση του δικαστού δεν είναι καθόλου τυχαία και επομένως πρέπει με ασφάλεια(όσο το δυνατόν) το ανώτατο δικαστικό συμβούλιο να παραδώσει στην κοινωνία έναν άριστα καταρτισμένο, «διαβασμένον», ικανό και δυνατόν δηλ. όντως

… «τελειωμένον» και «**εγκεκριμένον**» δικαστή, ήτοι έναν κατάλληλο στρατιώτη στην πρώτη γραμμή του δικαίου.
Επομένως ποιός πρωτο-σκέφτηκε ή ποιοί πρωτο-σκέφτηκαν να διορίσουν δικαστή υπό αβέβαιη κατάσταση ως προς τις γνώσεις, ικανότητες και επίπεδο του, με την λογική του: «ας δούμε», «έννα μάθει». Και πώς δηλαδή δεν σκέφτηκαν να διορίσουν για την θέση αυτή ένα αποδεδειγμένα ήδη εγνωσμένης και ορατά ανεγνωρισμένης αξίας άτομο, όταν και για την πιό απλή θεσμική θέση η βεβαιότητα της καταλληλότητας είναι η απόλυτη προϋπόθεση διορισμού;
Χωρίς βεβαίως να διακρίνουμε τις «θέσεις» σε επίπεδο ηθικού μεγέθους και προσφοράς στην κοινωνία, αλλά θεωρώντας τις όλες σημαντικές και σεβαστές και ανεγνωρισμένης ηθικής αξίας ως προς την προσφορά τους στην κοινωνία)
πώς είναι δυνατόν η σημαντικότατη για την προσφορά στην κοινωνία ιερή, «βαριά» και συνάμα «λεπτή», απαιτητική θέση υπεράσπισης της ανώτερης ιδέας του δικαίου, η έδρα του δικαστού να τελεί σε οιονεί «πειραματική» βάση;
Σημ. η παρούσα καταγραφή είναι καθαρά σύνολο καλόπιστων σκέψεων και σφοδρών «ανησυχιών» του γράφοντος για τον υπό αναφορά κορυφαίο θεσμό της δικαιοσύνης. Καμία ευθεία, ούτε και βεβαίως «πλάγια» ή υπονούμενη μομφή κατά των ανθρώπων δικαστών στους οποίους ο γράφων ως φίλος δικηγόρος θεωρώντας τους «συμμαχητές» στην πρώτη γραμμή του δικαίου τους αποδίδει εκτίμηση.

Σχολή δικαστών.
Είναι η λύση στο πρόβλημα μας αυτό.
Η υφιστάμενη «σχολή δικαστών» καθ'ημάς φέρει λανθασμένο τίτλο και μας εκπλήσσσει αυτό το λάθος. Το έργο το οποίο επιτελεί αυτό το επαιδευτικό ίδρυμα προς την κοινωνία, τα στελέχη της οποίας και το έργο της εκτιμούμε δεν είναι ακριβώς έργο μίας πραγματικής και αυτοτελούς σχολής δικαστών.
Διότι η «σχολή» τινός επιστημονικού αντικειμένου γαλουχεί και παράγει τους αντίστοιχους πτυχιούχους: π.χ. η νομική σχολή παραδίδει στην κοινωνία πτυχιούχους νομικούς-πριν γίνουν δικηγόροι, η ιατρική παραδίδει στην κοινωνία πτυχιούχους γιατρούς, η αρχιτεκτονική παραδίδει στην κοινωνία πτυχιούχους αρχιτέκτονες κ.ο.κ ,
όμως στην περίπτωση μας η παρούσα «σχολή» (φέρουσα ως δεύτερο μόριο την λέξη «δικαστών») ΔΕΝ «κατασκευάζει» και δεν παραδίδει στην κοινωνία πτυχιούχους δικαστές πανέτοιμους με ψυχική ορμή να ανεβούν στην έδρα, διότι απλά: οι άνθρωποι **είναι ήδη** δικαστές.
Η παρούσα σχολή -με κάθε εκτίμηση στο έργο της και βεβαίως στο διδακτικό της προσωπικό - δεν είναι σχολή με ακαδημαϊκή συγκρότηση ως ανεγνωριμένο ανώτατο πνευματικό ίδρυμα με αρμοδιότητα να εκπαιδεύει δικηγόρους και πτυχιούχους νομικών σχολών καθιστώντας τους δικαστές.
Αυτό το κατά τα άλλα καλό έργο το οποίο επιτελεί αυτή σχολή και το οποίο φυσικά και δεν υποτιμούμε είναι καθ΄ημας **επι-μόρφωση**. Η επιμόρφωση είναι μεγάλο πνεύματος κεφάλαιο για τον άνθρωπο, ως καλός και πολύτιμος βοηθός του στον ατελείωτο αγώνα να «τρέχει» πίσω από την επιστήμη, αφού βασανιστικά καμία επιστήμη δεν σταματά ούτε λεπτό από το να προχωρά. Γι΄αυτό η επιμόρφωση είναι μια συνεχής ανθρώπινη πορεία. Καλός ο ρόλος της, πολύ καλή η προσφορά της, όμως οι αρχαίοι ημών πρόγονοι έλεγαν: «έτερον εκάτερον».
Θεωρούμε επομένως ότι δεν θα ήταν το τέλος του κόσμου, ούτε και προσβολή ή μείωση της υπερηφάνειας της σχολής αυτής η μετονομασία της ως «επιμορφωτική» σχολή (των) δικαστών ή σχολή επιμόρφωσης δικαστών.Και αυτό μέχρι την σύσταση …σχολής δικαστών, οπότε θα αφαιρεθεί ο «ενοχλητικός» αυτός όρος.

β) Και αυτό το λάθος –
Το εργατικό δικαστήριο είναι επίσης μια πολύ λανθασμένη έννοια, διότι το δικαστήριο αυτό φέρει μεν εκ πρώτης όψεως το όνομα «εργατικό» όμως στην πράξη, έχει πολύ ευρύτερη δικαιοδοτική/εφαρμοστική αρμοδιότητα, αφού **δεν επιλαμβάνεται μόνο των εργατικών διαφορών, δηλαδή των εργατών, αλλά επιλαμβάνεται των περί την εργασία –εργασιακών θεμάτων.**

Πρακτικά, (με επιφύλαξη όσων θα αναφέρουμε κατωτέρω...) στην δικαιοδοσία αυτού του δικαστηρίου, (το οποίο είναι αστικού χαρακτήρα) εμπίπτει κάθε **εργασιακής μορφής διαφορά** από όποιο επάγγελμα και αν προέρχεται, προκύπτει ή εκπηγάζει.
Τόσο στο ιστορικό γένεσης του, όσο και στην αναφορά αρμοδιοτήτων του δικαστηρίου αυτού μέσα από τον Ν.24/1967 καταμαρτυρείται η σύγκρουση λόγων και έργων:
Το δικαστήριο αυτό συνεστήθη το 1967 με βάση τον νόμο 24/1967 ο οποίος στο άρθρο 2 αναγνωρίζει ότι ουσιαστικά το συγκεκριμένο δικαστήριο είναι το «καθιδρυθέν» δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 12 «*των περί ετησίων αδειών μετ΄απολαβών νόμων **δικαστηρίου εργατικών διαφορών** και περιλαμβάνει παν τμήμα αυτού*», ενώ προχωρώντας στο άρθρο 30(1) του νόμου 24/1967 καταγράφεται ότι «***το δικαστήριο εργατικών διαφορών** κέκτηται <u>αποκλειστική</u> αρμοδιότητα να αποφασίζει επί **απασών των** **εργατικών διαφορών**… » .
Η πιο πάνω λέξη «*αποκλειστική*», σκοτώνει και την τελευταία αναλαμπή ελπίδας να αποταθεί κάποιος στο δικαστήριο αυτό, εκτός από τον <u>εργάτη</u> για εργατικής διαφοράς θέμα.
Οι συγκρουόμενες με την **εν τη καθ΄ύλην και εν τη πράξει δικαιοδοσία/αρμοδιότητα** αυτού του δικαστηρίου φράσεις «εργατικές διαφορές» παρελαύνουν **τέσσερεις φορές** βοώσες, στις γραμμές του γενεσιουργού νόμου αποκαλύπτοντας την αντιφατικότητα και καταδεικνύοντας αυτοαναίρεση.
Α.) Αφού ο νόμος ο μιλά <u>τέσσερεις φορές για διαφορές των εργατών</u> τότε πώς το αικαστήριο αυτό επιλαμβάνεται υποθέσεις των μή εργατών;
Β.) Ακόμη και ο αποκλειστικός τίτλος του νόμου αυτού ως «ο περί τερματισμού απασχολήσεως νόμος» <u>επίσης είναι εκτός θέματος</u>, αφού είναι αδικαιολόγητα εξαντλητικός ως προς το εύρος και το είδος των νομικών/δικαστικών θεραπειών τις οποίες κατέχει η δικαιοδοτική εξουσία του δικαστηρίου αυτού, αφού σε πρώτο αναγνωριστικό τίτλο αρχίζει και τελειώνει η αποστολή του δικαστηρίου αυτού στον <u>τερματισμό και μόνο της απασχόλησης</u>.
Δεν είναι όμως έτσι τα πράγματα,
διότι η εν τη πράξει δικαιοδοσία του είναι κατά πολύ ευρύτερη καλύπτουσα και πλείστα άλλα συναφή εργασιακά(όχι «εργατικά») ζητήματα.
Αρα λοιπόν με βάση τα αυτονόητα που προκύπτουν από απλούς συλλογισμούς της λογικής του μέσου συνετού ανθρώπου για το τί είναι και τί κάνει το υπό εξέταση δικαστήριο, καταλήγουμε ότι ο νομοθέτης ο οποίος ονοματοδότησε το δικαστήριο αυτό, λογικά ήθελε να πει «**εργασιακό δικαστήριο**»/«**εργασιακών διαφορών»** πλην λανθασμένα ή βεβιασμένα, ή
αβασάνιστα, ή λόγω άγνοιας, ή εξ ανεπάρκειας(ένα από αυτά ή μερικά από αυτά ή όλα μαζί) το βάφτισε …εργατικό.
Με αυτή όμως την λογική της υφιστάμενης ονομασίας σημαίνει ότι αν οδηγηθεί ενώπιον του δικαστηρίου αυτού μια διαφορά μεταξύ εργαζομένων π.χ. σε ασφαλιστική εταιρεία, ή σε διαφημιστική εταιρεία ή εργαζομένων σε σούπερμαρκετ, ή σε γραφείο, ή σε κατάστημα ρούχων, τότε το δικαστήριο κατόπιν προδικαστικής ενστάσεως του καθ'ού, αλλά βεβαίως και αυτεπαγγέλτως το ίδιο το δικαστήριο θα δύναται να απορρίψει την σχετική προσφυγή ως μή έχον καθ΄ύλην αρμοδιότητα και/ή λόγω έλλειψης δικαιοδοσίας και λόγω ΑΝΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑΣ, επομένως η υπόθεση θα «πέσει», διότι πολύ απλά το δικαστήριο αυτό πώς μπορεί να υπερβεί των εκ του νόμου δικών του αρμοδιοτήτων και εξουσιών **αφού καθήκον του είναι να κρίνει μόνο τους εργάτες**; Πως μπορεί π.χ. ένας εργαζόμενος σε κτηματομεσιτική εταιρεία ή ένας «κομπιουτερίστας» ή ένας οδηγός λεωφορείου, να προσφύγει στο υπό εξέταση δικαστήριο αφού το δικαστήριο αυτό απ'έξω γράφει «εργατικό δικαστήριο». Μα αφού δεν είναι εργάτης ο προσφεύγων.
Καταληκτικά
- i. Ποιός νόμος έδωσε στο <u>εργατικό</u> δικαστήριο εξουσία, χαρακτήρα και αρμοδιότητα ευρύτερο του αποκλειστικά δικού του ξεχωριστού (ειδικού) χαρακτήρα δικαιοδοτικής αρμοδιότητας;
ii. Ποιός νόμος κατ' οικονομία ή καθ' υπέρβαση(γραπτώς αιτιολογημένη) του έδωσε πλατύτερη ή περαιτέρω αρμοδιότητα ώστε να συμπεριλάβει και ΜΗ εργάτες υπό την κρίση του; Κανείς.

- Οι εισαγωγικές διατάξεις/ερμηνεία του σχετικού νόμου τίποτε περί τούτου διέπουν και ουδέν προβλέπουν για την φανταστική αυτή υπέρβαση.

Αρα υπάρχει θέμα υπέρ-βασης αρμοδιότητας: άλλα λέει ο νόμος, άλλα κάνουμε. Δεν είναι όμως έτσι τα νομικά.

Η λύση των διαφορών μεταξύ των ανθρώπων, οδηγείται σε συγκεκριμένο τομέα δικαστηρίων, ανάλογα με την φύση και τον ακριβή νομικό χαρακτήρα της διαφοράς, στοιχεία τα οποία θα συγκροτήσουν καθαρά την θεματική του ύλη. Και όλα βεβαίως σε συνάρτηση με την νομοθεσία κάτω από την οποία επακριβώς εντάσσεται προς επίλυση η διαφορά αυτή: π.χ. αναφορικά με ποινικούς νόμους εντάσσεται στα ποινικά, αστικούς στα αστικά, διοικητικούς στα διοικητικά κ.ο.κ.

Η καθ'ύλην αρμοδιότητα ενός εκάστου δικαστηρίου, είναι το πρώτο βασικό θέμα /κεφάλαιο/τομέας των αρμοδιοτήτων του τελούσα εκ του νόμου με ακρίβεια προκαθορισμένη, ώστε αναφορικά με την «ύλη» να μην χωρεί η παραμικρή ασάφεια: μπορεί κάποιος να φανταστεί ασάφεια ή παραστράτημα ως «fulvia plenus» (πλήρους σύγχυσης) της καθ' ύλη αρμοδιότητας των δικαστηρίων – δηλ. τα ποινικής ύλης δικαστήρια να δικάζουν αστικά και τα αστικής ύλης (λανθασμένα λέγονται «πολιτικά») να δικάζουν διοικητικά και οικογενειακά θέματα; Θα είμασταν εντελώς εκτός τάξης.

Επομένως η εφαρμοστική αρμοδιότητα του κάθε δικαστηρίου αφορά την κάλυψη μιας αυτοδύναμης ενότητας αντικειμένων, εξαντλούμενης εντός των συγκεκριμένων ορίων του εαυτού της και αυστηρά στο δικό της και μόνο θέμα όπως π.χ. εντός της αστικής ύλης, της ποινικής ύλης, της οικογενειακής ύλης, της στρατιωτικής ύλης, της ναυτικής, της διοικητικής ύλης μέχρι και της αθλητικής/ποδοσφαιρικής ύλης.

Για παράδειγμα, μπορεί ο Α να οδηγήσει υπόθεση του που αφορά κτηματική διαφορά στο χωριό του, σε ένα δικαστήριο που γράφει απέξω «οικογενειακό δικαστήριο» ή μια οικογενειακή διαφορά όπως π.χ. θέμα διαζυγίου, ή επικοινωνίας με ανήλικα τέκνα σε ένα δικαστήριο που γράφει απ'έξω «ενοικιοστάσιο» ή «διοικητικό δικαστήριο» ή «ποινικό δικαστήριο»; Ασφαλώς όχι διότι οι προσφυγές των ανθρώπων στην δικαιοσύνη πρέπει να διέπονται και με τάξη να κατηγοριοποιούνται από νομικούς, λογικούς, τακτικούς, εφαρμοστικούς και πρακτικούς κανόνες: αυτοί οι κανόνες συμπυκνώνονται και κωδικοποιούνται στην μαγική φράση «δικαιοδοσία καθ΄ύλην» - και ασφαλώς δικαιοδοσίας κατά τόπον.

Πρέπει επομένως να υπάρχει για το **κάθε θέμα** ο εκ του νόμου «καθ' ύλην» εξειδικευμένος προς το συγκεκριμένο θέμα αρμόδιος δικαστής, χωρίς να ξεχνάμε όμως και την απόλυτα συναρτημένη «κατά τόπο» δικαιοδοσία, ώστε να υπάρχει πλήρης δικαιοδοτική τάξη για την πρακτικά καλλίστη απονομή της δικαιοσύνης, συνελόντι ειπείν: καθ΄εις εφ΄ώ ετάχθη.

Συνδεόμενη σημείωση: να μην συγχύζουμε και ταυτίζουμε απόλυτα την «κλίμακα αγωγής» με την έννοια καθ΄ύλην. Η κλίμακα δεν είναι όρος δικαιοδοτικά αυτοδύναμος ο οποίος μπορεί να καθορίσει τομέα/κεφάλαιο ένταξης σε δικαιοδοσία, αλλά είναι «εσωτερικός» όρος της αστικής δικαιοδοσίας, ώστε εντός αυτής να υπάρχει κατ'ιεραρχίαν τάξη εξέτασης με το κριτήριο του οικονομικού μεγέθους.

Σημ. παρ΄όλα αυτά το κριτήριο του οικονομικού μεγέθους σε μια δικαστική διαδικασία δεν είναι απόλυτος παράγοντας για ένταξη εκδίκασης της συγκεκριμένης υπόθεσης σε ανώτερα δικαστικά κλιμάκια, διότι πιθανόν μια υπόθεση σχετικά (πολύ) χαμηλού οικονομικού μεγέθους να παρουσιάσει κατά την ακρόαση της, πολύ περισσότερα και δυσκολότερα νομικά ζητήματα από μια «φοβιτσιάρικη» υπόθεση τεράστιου οικονομικού μεγέθους.

Επανερχόμενοι, εκφράζουμε επομένως την έκπληξη μας: αλίμονο δηλαδή οι ονομασίες ειδικά των δικαστηρίων να μήν ακριβολογούν, να μήν αποκαλύπτουν και να μην ακτινοβολούν σαν κρύσταλλο μέσα από το όνομα τους καθοριστικά την αποστολή τους δηλαδή την νομική/δικαστική τους δικαιοδοτική αρμοδιότητα.

<u>Σημείωση για τις πιο πάνω αναφορές για το εργατικό δικαστήριο και τους «**εργάτες**»</u>: η λέξη εργάτης είναι **λέξη ιερή** = παράγεται από την λέξη **έργο** – δηλ. ο άνθρωπος αυτός είναι παραγωγός έργου. Επομένως ας μην εκληφθεί ούτε και για ένα χιλιοστό, ότι ο γράφων απομονώνει στην σκέψη του ή θέτει σε άλλη μοίρα τους εργάτες και για τον πάρα πολύ απλό λόγο, ότι και ο ίδιος είναι εργάτης - και είναι υπερήφανος γι΄αυτό - προερχόμενος από οικογένεια εργατών και δή εργατών της γής.

Θα ακολουθήσει κεφ**. 6**